

מסורת הש"ס

(א) [בנימין] הא יעי' מוס' לעיל ו: סדר' הא קמיל' (ג) [נימנח מנח: עיש' (ג) [סנהדרין סו. עיש' (ד) [עירובין ח: ב"ק עד: סנהדרין פו: מכות יג: שפיעות ד,ג] (ס) [רש"ל] (ז) [רש"ל], (ז) [קידושין ע"ג] (ח) [פי' מוספות ב"מ עג: ד"ה רב],

הגהות הב"ח

(א) גמ' רבא אחיה דרב מרי בר רחל (ואמרי לה רבא אבא דרב וכו' מרי בר רחל וכו') אמר רב מרי בר רחל (סו' תל"ג, ו"ז ס"א ח"י זה וכן רש"י ומסופות לא גרסי ליה: (ג) שם על שגגתו חטאת חייבים על זדון סקילה: (ג) תוס' ד"ה ואמרי לה וטי' בשמעתא תלמידי לה וקושא הא דרב אש: (ד) ד"ה כלאו וכו' בריש מ' מכות מצודיקי את הצדיק והרשעו את:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה בלא נמי וכו' בבב"ד נראה לר"י עיקר. עיין סנהדרין דף סג ע"א תוספות ד"ה משום דהוי:

לעיו רש"י

מגשטר"ל [מניינשטר"ל]. פקיד, שוטר.

מוסף רש"י

לרב מרי בר רחל. מעודד טובכים רבא על ישראלית הוה, ומניניה בפורסיה דבבל. גבאים מומנים על ישראל. ואע"י דגר בעלמא אסור למנות פסגם על ישראל, אפי' כן דלאו מישלח מקרב לחי' קייני ביה (יבמות פה). לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד. לאו האמור בשבת לא ניתן לשעב מלקות, אלא אשם יעצור עליו יתרה זו התמנה שהוא סקילי ויסקל, ואם לא התנה זו סקילה והסתר זו מלקות אין די' ללקות, אלא לשעב מלקות כהנו מתחילה (שבועות ד.). וכל לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד. לאזהרת דבר שמינין עליו מיתה ב"ד (מכות יג.) אלא יעשה כן שמתחייב עליו מיתה ב"ד (שבועין יז.) ב"ק דהו' אין לוקין עליו. דמינת ב"ד הוא ענשו של לאו (ב"ק עד:) שלא ניתן לאו זה לאזהרה עונש מלקות כאשר לאוין, שהי' הוצ' להוציאו, אשם לא קנ' אלא היה יכול לחיות מיתה (מכות יג.) אפילו לא התרו זו למיתה והמרו זו למלקות והשחא לא מלקותי, אפילו הכי לא קנ'. דלאזהרת מיתה ניתן ולא למלקות (שבועין יז.) ובעיני סנהדרין יז.

מי שהחשיך פרק עשרים וארבע שבת

רב זציד מסני. להא דרמי בר חמא הכי: **אינו חייב חטאת**. דילפינן מע"ז דעד דעציד מעשה בגופיה: **אבל צמוד חייב סקילה**. מהיקישא דאמה וצהממד דלעיל: **מי קפני**. הך דיוקא דדייקינן הא אין חייב כו' דילמא הכי קאמר המחלל דצבר שחייצין על שגגתו חטאת

ס' [חייבים על זדונו סקילה] הא דבר

שאין חייבים על שגגתו חטאת יש זדונון סקילה ואין חייצין על שגגתו חטאת מחמר: **ואמרי לה אבוא דרב מרי בר רחל ל"ג**. דאבוא דרב מרי איסור גיורא שמה. ומאן דגרס ליה גרס בתריה הכי להך לישנא בתרא קשיא הך דרב אכשריה לרב מרי בר רחל ומניה צפורסי דצבל ודך מילמא במסכת יצמות היא (דף מה:). צפורסי צלע"ז מנשטר"ל הן שוטרים. ואף על גב דאמר מר כל משימות שאמה משים לא יהו אלא מקרב אחיך" הא כיין דלאמו מישלח מקרב אחיך קרינן ביה: **לאזהר מוסס ציט דין**. דשאר מלאכות דשבת נמי מהאי קרא נפקא להו אזהרה הלכך לאזהרת מיתת ציט דין ניתן דלא ענש מיתה אלא אם כן הוהיה הלכך עיקר אזהרתו למקום שש זו מיתה אחאי ולא למלקות: ואפי'

בדבר שחייבין על שגגתו חטאת ס' ועל זדונו סקילה הא אין חייבין על שגגתו חטאת אין חייבין על זדונו סקילה בלאו נמי לא מיחייב דהוה ליה לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד וכל²⁷ בלאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד אין לוקין עליו ואפי'

ואמרי לה רבא אבוא דרב מרי בר רח"ש. לא גרסינן ליה דהא

מוכח ציצמות דאבוא דרב מרי גר הוה דאמר צהמולך (יצמות מה: ושס) רב אכשריה לרב מרי בר רחל ומנייה אפורסיה דצבל וקאמר כיין דלאמו מישלח מקרב אחיך קרינן ביה וליכא למימר

דרבא אבוא דרב מרי נמי גר הוה דאס כן הוה ליה למימר רבא גיורא כדאמר הש"ס צעלמא איסור גיורא ועוד דאציו של רב מרי בר רחל משמע צצבא בתרא פסק מי שמת (דף קמט. ושס) דהיינו איסור גיורא דאמרינן איסור גיורא הוה ליה תריסר אלפי זוזי צי רבא ורב מרי צריה הורמו שלא צקדושה ולידתו צקדושה הוה אע"י דהתם לא גרסינן רב מרי בר רחל דומה הוא שאותו היה מיהו או אמרינן שהוא היה רב מרי בר רחל צריכא לזימנר דאיסור גיורא צא על רחל צת מר שמואל קודם שנאגיר דהא קאמר התם דהורמו שלא צקדושה הוה ורחל צת מר שמואל היטה כדאמר צכמה דוכתין רב מרי בר רחל צת מר שמואל ואמרינן צכתוצות (דף כג.) דצנתיא דמר שמואל אישצצין ושמא אז צא עליה ואף על גב דלאמו לקמיה דר"ח ואמרו נשצימי וטהורה אני לאו כולהו אמרו הכי מיהו תימה אי רב מרי צריה דאיסור גיורא היינו ההוא דיצמות איך חי איסור כל כך מימות רב עד רבא והא רב יהודה תלמידו של רב ואמרינן צקדושין (דף עג:) יום שמת רב יהודה נולד רב ואפילו רב מרי צנו צבר היה גדול בתורה הרבה צימי רב מנדמייה אפורסיה דצבל ורב מרי נמי איך יתכן שחי כ"כ ונראה כפירוש ר"ח דגרסינן ציצמות דרב אפי' אכשריה לרב מרי בר רחל ואע"י דציוס שמת רבא נולד רב אשי יכול להיות שהיה רב מרי קטן צימי רבא וצימי רב אשי צבר היה גדול בתורה וזקן ומניהו אפורסייה דצבל וכן ודאי נראה דיש צספרים רבים צכתוצ צהס צשמעתא^א (ל אמרי לה והקשה דרב אשי אכשריה לרב מרי בר רחל ומשני תרי רב מרי הוו ופירוש הוא שנכתב צספרים. מ"ר: **ב"לאו נמי** **א** מיחייב דה"ל **לאו** שניתן לאזהרת מיתת ב"ד. תימה לר"י מה צבק מ"מ ילקח על לאו דלא תעשה כל מלאכה דמיון שצא להוציר על מחמר וצמחמר ליכא מיתה אע"פ שצא להוציר נמי על שאר מלאכות דשייך צהו מיתה מכל מקום יש לו ללקות^א כדאשכחן צצבא קמא (דף עד: ושס) דפליגי ר' יוחנן ור"א התם צעדים שהוכשחו צנפס ולצסוף הוצמו דחד אמר נהרגין וחד אמר אין נהרגין ואמרינן נמי תסתיים דר' אלעזר דאמר אין נהרגין דאמר ר"א עדים שהוכשחו צנפס לוקין ואי ס"י ר"א דאמר נהרגין ואמרי לוקין הוה ליה לאו שניתן לאזהרת מיתה ב"ד אלא ש"מ ר"א דאמר אין נהרגין תסתיים אלמא משום דאין נהרגין כשהוכשחו צתחילה לוקין ואמרי צצעלמא ניתן לאו דלא תענה לאזהרת מיתה ב"ד היכא דהוצמו צתחילה^ב ועוד תימה לר"י דכל לאוין צשעולס שניתנו לאזהרת מיתה ב"ד יהיו לוקין עליהם כשלא התרו צהס למיתה אלא למלקות מההוא טעמא דלא ניתנו צאותה שעה לאזהרת מיתה ב"ד^ג ונראה לר"י דשאני לאו דלא תענה דגלי ביה קרא דניתן למלקות כדאשכחן גצי עדות צן גרושה כדמפקינן צריש מסכת מכות (דף צ: ושס)^ה מוהרשעיו את הרשע והיה אם צן הכות הרשע ויזין דכתב צלא תענה מלקות צהדיא אע"י דניתן לאזהרת מיתה ב"ד אית לן לאוקמי צכל מייל דלא מצי אחי לידי מיתת^ו ומהאי טעמא נמי אחי שפיר הא דאמר צמכות צגמרא מעידין אנו את איש פלוני שהוא חייב לחצירו מאתים וזו ונמלאו וזוממים לוקין ומשלמין צברי ר' מאיר וחכמים אומרים כל המשלם אינו לוקה דקאמר צשלמא לרבצן כדי רשעמו משום רשעה אחת אחת מחייצו כו' וקשה לר"י ל"ל למימר טעמא דרבצן משום כדי רשעמו תיפוק ליה דרבצן מוקמי לא תענה לאזהרה לעדים וזוממין ולא למלקות כדמוכח התם על משנת מעידים אנו את איש פלוני שחייב מלקות ארצעים וקשה לר"י נמי היכי מצי למימר לרבצן דלאזהרה דעדים וזוממים הוא דלתא ולא למלקות הא צהומה דגלות וצן גרושה מודו רצנן דאיכא מלקות ולמאי דפרישית אחי שפיר דכי היכי דלא אחי לידי מיתה אז לידי מלקות ע"י כאשר זמס לוקה משום לא תענה כיין דהתם לא צריך קרא דלא תענה לאזהרה לכאשר זמס משום הכי לקי צמעידים אנו צפלוגי שהוא צן גרושה או שחייב גלות ואחי נמי שפיר הא דתלי טעמא דרבצן התם משום כדי רשעמו דאי לאו משום כדי רשעמו היו לוקין משום לא תענה אפי' לרבצן דאע"י דסצירא להו דלא תענה אזהרה לכאשר זמס הוא דלתא דלא ענש כאשר זמס אלא אם כן הוהיר והיו כללאו שניתן לאזהרת מיתה ב"ד שלא נכתב למלקות אלא לאזהרת מיתה ה"מ דוקא כשחייב מלקות מכאשר זמס כגון מעידים אנו צאיש פלוני שחייב מלקות אבל כשאין חייבים מכאשר זמס אלא ממון לא מצעי התם לא תענה לאזהרה דכאשר זמס הוו מודו רצנן דלוקין משום לא תענה כמו צצן גרושה וגלות אי לאו משום כדי רשעמו ור"ת למאי דפירש דאי לאו דגלי קרא צהדיא מלקות צלא תענה אפי' לרבצן דאע"י דסצירא להו דלא תענה אזהרה לכאשר זמס הוא דלתא דלא ענש כאשר זמס אלא אם כן הוהיר ואיזו כלאו שניתן לאזהרת מיתה ב"ד שאל נכתב למלקות אלא לאזהרת מיתה ה"מ דוקא כשחייב מלקות מכאשר זמס כגון מעידים אנו צאיש פלוני שחייב מלקות אלא כשאין חייבים מכאשר זמס אלא ממון לא מצעי התם לא תענה לאזהרה דכאשר זמס הוו מודו רצנן דלוקין משום לא תענה כמו צצן גרושה וגלות אי לאו משום כדי רשעמו ור"ת למאי דפירש דאי לאו דגלי קרא צהדיא מלקות צלא תענה אפי' למאן דמחייב צבלאו שאין צו מעשה ועוד היה רגיל לתרך כיין דלא תענה סתם כתיב אבל מיילי קאי ולהכי מיחייב מלקות כאילו נכתב אצן גרושה ואגלות וכאילו נכתב לא תענה שקר צממון ולצן גרושה וגלות שאז לא היה הנכתב לממון ניתן לאזהרה כאשר זמס ולכך היה ראי' ללקות עליו והכי נמי השתא אע"פ שזה לא היה ראי' ללקות על אותו הניתן לאזהרת מיתה אפי' כשאינו יכול לצא לידי מיתה עכשיו יש ללקות עליו כל זמן שלא יוכל לצא לידי מיתה הוואיל ונכתב על מיתהה ממוון ציחד סתם וניתן להלקות עליו צהומת מיתה נמי ניתן ללקות כל זמן שלא יוכל לצא לידי מיתה ולפי טעם זה לא היה יכול לתרך צריש מכות משום דהוה ליה לאו שניתן לאזהרת מיתה ב"ד כי פריך ותיפוק ליה משום לא תענה דאע"פ שניתן לאזהרת מיתה יש ללקות עליו הוואיל ונכתב סתם על מיתה ודברים אחרים כדפרישית ולפי לשון זה לא אחי דרשה דוהצדיקו אלא למאן דאית ליה לאו שאין צו מעשה אין לוקין עליו כדמשני צריש מכות אבל קשה דצבל הש"ס חשיב לאו דשבת ניתן לאזהרת מיתה ב"ד ואמאי הא קאי נמי אלאו דמחמר ושהיהא דאיסי (לעיל דף י:) דליכא מיתה ור"ל כיין דכתיב כל העושה צו מלאכה יומת משמע סתם מלאכה דשבת היינו צצמיתה ולהכי לא משמע לאו דמלאכה דאיסי אבל לאו דלא תענה משמע שאר דברים שאין צהן מיתה ומלקות וכן לאו דמחמר דלא תעשה כל מלאכה אחת וצהממד משמע אשאר חיובי צבת טפי ממחמר מדכתיב אחת כדקאמר הכא ל"מ מדכתיב לא תעשה ולא כתיב לא תעשו והואיל נמי אע"י דנפקא מאל ילא (עירובין פ:) צהדי תחומיין צצמלקות אין לוקין עליו אפי' לא התרו צו למיתה דכל סתם הוואיל דשבת איתא צקרא דויכלא העם מהצדי ומירון ראשון^ו נראה לר"י עיקר. מ"ר: והא

קנה.

ואמרי לה רבא אבוא דרב מרי בר רח"ש. לא גרסינן ליה דהא מוכח ציצמות דאבוא דרב מרי גר הוה דאמר צהמולך (יצמות מה: ושס) רב אכשריה לרב מרי בר רחל ומנייה אפורסיה דצבל וקאמר כיין דלאמו מישלח מקרב אחיך קרינן ביה וליכא למימר דרבא אבוא דרב מרי נמי גר הוה דאס כן הוה ליה למימר רבא גיורא כדאמר הש"ס צעלמא איסור גיורא ועוד דאציו של רב מרי בר רחל משמע צצבא בתרא פסק מי שמת (דף קמט. ושס) דהיינו איסור גיורא דאמרינן איסור גיורא הוה ליה תריסר אלפי זוזי צי רבא ורב מרי צריה הורמו שלא צקדושה ולידתו צקדושה הוה אע"י דהתם לא גרסינן רב מרי בר רחל דומה הוא שאותו היה מיהו או אמרינן שהוא היה רב מרי בר רחל צריכא לזימנר דאיסור גיורא צא על רחל צת מר שמואל קודם שנאגיר דהא קאמר התם דהורמו שלא צקדושה הוה ורחל צת מר שמואל היטה כדאמר צכמה דוכתין רב מרי בר רחל צת מר שמואל ואמרינן צכתוצות (דף כג.) דצנתיא דמר שמואל אישצצין ושמא אז צא עליה ואף על גב דלאמו לקמיה דר"ח ואמרו נשצימי וטהורה אני לאו כולהו אמרו הכי מיהו תימה אי רב מרי צריה דאיסור גיורא היינו ההוא דיצמות איך חי איסור כל כך מימות רב עד רבא והא רב יהודה תלמידו של רב ואמרינן צקדושין (דף עג:) יום שמת רב יהודה נולד רב ואפילו רב מרי צנו צבר היה גדול בתורה הרבה צימי רב מנדמייה אפורסיה דצבל ורב מרי נמי איך יתכן שחי כ"כ ונראה כפירוש ר"ח דגרסינן ציצמות דרב אפי' אכשריה לרב מרי בר רחל ואע"י דציוס שמת רבא נולד רב אשי יכול להיות שהיה רב מרי קטן צימי רבא וצימי רב אשי צבר היה גדול בתורה וזקן ומניהו אפורסייה דצבל וכן ודאי נראה דיש צספרים רבים צכתוצ צהס צשמעתא^א (ל אמרי לה והקשה דרב אשי אכשריה לרב מרי בר רחל ומשני תרי רב מרי הוו ופירוש הוא שנכתב צספרים. מ"ר: **ב"לאו נמי** **א** מיחייב דה"ל **לאו** שניתן לאזהרת מיתת ב"ד. תימה לר"י מה צבק מ"מ ילקח על לאו דלא תעשה כל מלאכה דמיון שצא להוציר על מחמר וצמחמר ליכא מיתה אע"פ שצא להוציר נמי על שאר מלאכות דשייך צהו מיתה מכל מקום יש לו ללקות^א כדאשכחן צצבא קמא (דף עד: ושס) דפליגי ר' יוחנן ור"א התם צעדים שהוכשחו צנפס ולצסוף הוצמו דחד אמר נהרגין וחד אמר אין נהרגין ואמרינן נמי תסתיים דר' אלעזר דאמר אין נהרגין דאמר ר"א עדים שהוכשחו צנפס לוקין ואי ס"י ר"א דאמר נהרגין ואמרי לוקין הוה ליה לאו שניתן לאזהרת מיתה ב"ד אלא ש"מ ר"א דאמר אין נהרגין תסתיים אלמא משום דאין נהרגין כשהוכשחו צתחילה לוקין ואמרי צצעלמא ניתן לאו דלא תענה לאזהרת מיתה ב"ד היכא דהוצמו צתחילה^ב ועוד תימה לר"י דכל לאוין צשעולס שניתנו לאזהרת מיתה ב"ד יהיו לוקין עליהם כשלא התרו צהס למיתה אלא למלקות מההוא טעמא דלא ניתנו צאותה שעה לאזהרת מיתה ב"ד^ג ונראה לר"י דשאני לאו דלא תענה דגלי ביה קרא דניתן למלקות כדאשכחן גצי עדות צן גרושה כדמפקינן צריש מסכת מכות (דף צ: ושס)^ה מוהרשעיו את הרשע והיה אם צן הכות הרשע ויזין דכתב צלא תענה מלקות צהדיא אע"י דניתן לאזהרת מיתה ב"ד אית לן לאוקמי צכל מייל דלא מצי אחי לידי מיתת^ו ומהאי טעמא נמי אחי שפיר הא דאמר צמכות צגמרא מעידין אנו את איש פלוני שהוא חייב לחצירו מאתים וזו ונמלאו וזוממים לוקין ומשלמין צברי ר' מאיר וחכמים אומרים כל המשלם אינו לוקה דקאמר צשלמא לרבצן כדי רשעמו משום רשעה אחת אחת מחייצו כו' וקשה לר"י ל"ל למימר טעמא דרבצן משום כדי רשעמו תיפוק ליה דרבצן מוקמי לא תענה לאזהרה לעדים וזוממין ולא למלקות כדמוכח התם על משנת מעידים אנו את איש פלוני שחייב מלקות ארצעים וקשה לר"י נמי היכי מצי למימר לרבצן דלאזהרה דעדים וזוממים הוא דלתא ולא למלקות הא צהומה דגלות וצן גרושה מודו רצנן דאיכא מלקות ולמאי דפרישית אחי שפיר דכי היכי דלא אחי לידי מיתה אז לידי מלקות ע"י כאשר זמס לוקה משום לא תענה כיין דהתם לא צריך קרא דלא תענה לאזהרה לכאשר זמס משום הכי לקי צמעידים אנו צפלוגי שהוא צן גרושה או שחייב גלות ואחי נמי שפיר הא דתלי טעמא דרבצן התם משום כדי רשעמו דאי לאו משום כדי רשעמו היו לוקין משום לא תענה אפי' לרבצן דאע"י דסצירא להו דלא תענה אזהרה לכאשר זמס הוא דלתא דלא ענש כאשר זמס אלא אם כן הוהיר והיו כללאו שניתן לאזהרת מיתה ב"ד שלא נכתב למלקות אלא לאזהרת מיתה ה"מ דוקא כשחייב מלקות מכאשר זמס כגון מעידים אנו צאיש פלוני שחייב מלקות אבל כשאין חייבים מכאשר זמס אלא ממון לא מצעי התם לא תענה לאזהרה דכאשר זמס הוו מודו רצנן דלוקין משום לא תענה כמו צצן גרושה וגלות אי לאו משום כדי רשעמו ור"ת למאי דפירש דאי לאו דגלי קרא צהדיא מלקות צלא תענה אפי' למאן דמחייב צבלאו שאין צו מעשה ועוד היה רגיל לתרך כיין דלא תענה סתם כתיב אבל מיילי קאי ולהכי מיחייב מלקות כאילו נכתב אצן גרושה ואגלות וכאילו נכתב לא תענה שקר צממון ולצן גרושה וגלות שאז לא היה הנכתב לממון ניתן לאזהרה כאשר זמס ולכך היה ראי' ללקות עליו והכי נמי השתא אע"פ שזה לא היה ראי' ללקות על אותו הניתן לאזהרת מיתה אפי' כשאינו יכול לצא לידי מיתה עכשיו יש ללקות עליו כל זמן שלא יוכל לצא לידי מיתה הוואיל ונכתב על מיתהה ממוון ציחד סתם וניתן להלקות עליו צהומת מיתה נמי ניתן ללקות כל זמן שלא יוכל לצא לידי מיתה ולפי טעם זה לא היה יכול לתרך צריש מכות משום דהוה ליה לאו שניתן לאזהרת מיתה ב"ד כי פריך ותיפוק ליה משום לא תענה דאע"פ שניתן לאזהרת מיתה יש ללקות עליו הוואיל ונכתב סתם על מיתה ודברים אחרים כדפרישית ולפי לשון זה לא אחי דרשה דוהצדיקו אלא למאן דאית ליה לאו שאין צו מעשה אין לוקין עליו כדמשני צריש מכות אבל קשה דצבל הש"ס חשיב לאו דשבת ניתן לאזהרת מיתה ב"ד ואמאי הא קאי נמי אלאו דמחמר ושהיהא דאיסי (לעיל דף י:) דליכא מיתה ור"ל כיין דכתיב כל העושה צו מלאכה יומת משמע סתם מלאכה דשבת היינו צצמיתה ולהכי לא משמע לאו דמלאכה דאיסי אבל לאו דלא תענה משמע שאר דברים שאין צהן מיתה ומלקות וכן לאו דמחמר דלא תעשה כל מלאכה אחת וצהממד משמע אשאר חיובי צבת טפי ממחמר מדכתיב אחת כדקאמר הכא ל"מ מדכתיב לא תעשה ולא כתיב לא תעשו והואיל נמי אע"י דנפקא מאל ילא (עירובין פ:) צהדי תחומיין צצמלקות אין לוקין עליו אפי' לא התרו צו למיתה דכל סתם הוואיל דשבת איתא צקרא דויכלא העם מהצדי ומירון ראשון^ו נראה לר"י עיקר. מ"ר: והא

עין משפט ונר מצוה

סו א מיי' פ"ב מהלכות שבת הלכה א:
[מז] ב [מיי' פ"ח מהלכות סנהדרין כג: א:]

מוסף תוספות

א. על מחמר. מוס' השל"ס.
ב. בלא הכחשה. מוס' השל"ס. ג. [ן]כלל הגמ' משמע אפי' התרו בו למלקות ולא למיתה דאע"י שלעולם לא יבא לידי חיוב מיתה כיין שלא התרו בו למיתה, חשיב לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד. מוס' ב"ק עד: ד"ה אש: ד"ה הווא דהתם דמערין שהוא כן גרושה או כן חלוצה, או כמו עדים שהוכשחו בנפש למ"ד אין נהרגין כשזוממו לבסוף, אבל למ"ד נהרגין אין סברא להעמיד בו הפסוק כיין שיכול לבא לידי חיוב מיתה. מוס' ב"ק עד: ד"ה הוה ל"ה.
ו. [ן]כח"ג בעלמא לא לקי. מוס' ב"ק עד: ד"ה הוה ל"ה.
ז. דאמר לאו שאין בו מעשה לוקין עליו. מוס' ב"ק עד: ד"ה הוה ל"ה.

רבינו הגנאל

רב זביד מתני הכי אמר רמי בר חמא המחמר אחר בהמתו בשבת בשוגג פטור במזיד חייב סקילה. ואקשי עליה רבא המחלל את השבת בדבר שחייבין על שגגתו חטאת חייבין על זדונו סקילה, את אין חייבין על שגגתו חטאת אין חייבין על זדונו סקילה. ופריך, ופטוהו היא. רבא אחוה דרבי מרי בר רחל ואמרי דרב מרי בר רחל הוא אבוא דרב מרי בר רחל והוא מישאל. ללישנא בתרא אבוא קשיא את דרב אשי דאכשריה לרב מרי בר רחל ומניה בפורסיה דבבל הות, פירוש ללישנא בתרא דקתינן רבא אבוא דרב מרי לה כי רבא הוא אבוא דרב מרי בר רחל והוא מישאל קשיא ליה הא דרבי אכשרי דכיון דאימיה מישאל מקרב אחיך קרינא ביה, מכלל שאל היה אביו מישאל אלא אמר, ומפורש בפרק החולין ליבמתו. ומפקינן דילמא חיי רב מרי בר רחל, וזה אביו מישאל. וכן תירוצו שמועה זו, רבא אבוא דרב מרי בר רחל, אי"ר יוחנן המחמר אחר בהמתו בשבת פטור מכלום, בשוגג לא מחייב חטאת (הוקשה) [דהוקשה] כל התורה כולה לע"ז. במזיד נמי לא מחייב (חטאת) [נסקילה], דתנן בפרק ארבע מיתות נמסרו לבית דין א[ן]המחלל את השבת בדבר שחייבין על שגגתו חטאת חייבין על זדונו סקילה, את חייבין על שגגתו חטאת ואוקימנא התם בתחומין ואליבא דר"ע, בהבערה ואליבא דר' יוסי. לא נמי לא מחייב, דהוי לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד, וכל לאו שניתן לאזהרת מיתת ב"ד אין לוקין עליו.

א) צ"ח צדפוס וילנא הוצא הקטע מוסגר להלן אחר פניות "אולפיל דר' יוסף" אמנם נראה דמקומו כאן.